

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Stk/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 8020200261
Dátum vydania rozhodnutia: 27. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8020200261.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: Q. C., nar. XX. Z. XXXX, bytom N. E. XX, XXX XX N. E., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou VASIL & partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4D, 040 01 Košice, proti sťažovateľovi (žalovanému): Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, Námestie mieru 3, 080 01 Prešov, v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/13/2020 zo dňa 2. júla 2021, ECLI:SK:KSPO:2021:8020200261.2, jednomyselne takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.

II. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Okresný úrad Svidník, odbor všeobecnej vnútornej správy, ako správny orgán prvého stupňa rozhodnutím č. OU-SK-OVVS-2019/000997-24/51-Pr. z 19.09.2019 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“) uznal žalobcu vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 08.11.2018 v čase o cca 17:00 hod. počas konania predvianočných trhov na pešej zóne v meste Svidník pri stánku s občerstvením sa vyhrážal Z. E., bytom N. A. XX, okres K. slovami, že celú jeho rodinu dostane na psychiatriu a zariadi, že menovaný bude kopat' kanály, teda úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 30 eur a povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur.

2. Rozhodnutím č.: OU-PO-OOP1-2020/007956/SMM z 25.02.2020 (ďalej „preskúmané rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, pričom sa stotožnil so všetkými skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového orgánu. Odôvodnenie svojho rozhodnutia oprel o výpovede svedkov Z. E. a S. L. a konštatoval, že správny orgán prvého stupňa postupoval pri dokazovaní správne, ak výpoveď žalobcu vyhodnotil ako účelovú v úmysle vyhnúť sa právnej zodpovednosti za priestupok a priklonil sa k obsahu a skutkovo zhodným výpovediam menovaných svedkov, ktoré zhodnotil ako objektívne aj zo zreteľom na poučenia o právnych následkoch nepravdivej alebo neúplnej výpovede. Žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu namietal, že to bol on kto podal oznámenie o spáchaní priestupku Z. E. a preto z logických dôvodov nemal osobnú motiváciu oznamovať správne orgánu incident, v rámci ktorého sa mal on sám dopustiť priestupku; s tým sa prvostupňový správny orgán podľa jeho názoru nevysporiadal. Žalovaný k tomu uviedol, že priestupok je prejednávaný nielen na základe oznámenia občana, ale aj z úradnej povinnosti, pričom pri objasňovaní veci sa môže zistiť, že priestupku sa mohla v skutočnosti dopustiť iná osoba ako uviedol oznamovateľ.

3. K odvolacím námietkam o blízkom priateľstve svedkov Z. E. a S. L. a finančnej závislosti svedka S. L. voči Z. E. žalovaný uviedol, že pri posúdení otázky vierohodnosti svedeckej výpovede nie sú ustanovené žiadne zákonné pravidlá, ale správny orgán je vo všeobecnosti povinný prihliadnúť najmä na vnútornú štruktúru výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, na logické súvislosti okolností, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka k obvinenému a oznamovateľovi priestupku. V tejto súvislosti skonštatoval, že prvostupňový správny orgán posúdil výpovede svedkov objektívne, nakoľko títo vypovedali po poučení o povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčať a v rámci priestupkového konania sa nepreukázalo, že by vypovedali v rozpore so zákonom. Dodal, že svedecké výpovede E. a L. si neodporovali v podstatných okolnostiach a priebeh incidentu popísali bez zjavných rozporov.

II.

Konanie pred správnym súdom

4. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Prešove (ďalej „správny súd“ alebo „krajský súd“) a navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátiť správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že správny orgán sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal skutočnosťou, prečo sa svedkovia popisovaného konania proti občianskemu spolunažívaniu Z. E. a S. L. neobrátili na správny orgán vo veci oznámenia priestupku skôr, než ich tento vypočul vo veci oznámenia žalobcu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že menovaní svedkovia sú blízki priatelia a v prípade svedka L. možno hovoriť o zjavnej finančnej závislosti od svedka E. vychádzajúc z jeho evidovanej nezamestnanosti a zdroju príjmov vo forme odmien výlučne z hrania v kapele E.. Žalobca namietal nedôveryhodnosť výpovedí menovaných svedkov vzhľadom na ich zrejmu selektívnu pamäť, ktorá sa prejavila počas vykonaného ústneho prejednávania priestupku, a to jednak vo vzťahu k otázkam o možnom vyhrázaní sa E. žalobcovi, vulgárnych vyjadreniach E. voči žalobcovi či intenzite vzájomného kamarátskeho vzťahu svedkov. Mal za to, že správny orgán sa v procese dokazovania neriadil zákonom stanovenými zásadami a napadnuté rozhodnutie za daných okolností nemalo byť vôbec vydané.

5. Žalobca spochybnil vyhodnotenie svojej výpovede správnym orgánom ako nedôveryhodnej z dôvodu motivácie vypovedať vo svoj prospech a uviedol, že z rovnakého dôvodu by musela byť vyhodnotená ako nedôveryhodná aj výpoveď E., u ktorého bola zrejma motivácia vypovedať už pri prvom výsluchu nepravdivo, a to na zakrytie svojho skutočného správania počas incidentu na vianočných trhoch, konkrétne zamlčania vyhrážania sa z jeho strany a vymyslenia si vyhrážania zo strany žalobcu. Postupom správneho orgánu malo byť podľa žalobcu porušené aj jeho právo na obhajobu, nakoľko neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhol vykonať, a to konkrétne výsluch ďalších dvoch svedkov zdržujúcich sa v čase incidentu na vianočných trhoch, a vykonanie ktorých mohlo mať podstatný vplyv na záver o vine či nevine za prejednávaný priestupok. Žalovaný sa podľa žalobcu ani nevysporiadal so skutočnosťou, prečo malo byť vykonanie ďalších dôkazov vo vzťahu k už zistenému skutkovému stavu nadbytočné či nepotrebné.

6. Krajský súd preskúmané rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že vo veci konajúce správne orgány vyhodnotili subjektívnu stránku daného priestupku nesprávne, zamerali sa výlučne na vyjadrenia žalobcu, ktorého výpoveď vyhodnotili ako účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti a výpovede svedkov E. a L. vzali za zhodné, čím ich postavili na vyššiu úroveň ako výpoveď samotného obvineného (žalobcu). V tejto súvislosti podotkol, že v priestupkovom konaní nie je daná hierarchia dôkazných prostriedkov a teda nemožno bez ďalšieho uprednostniť ako dôveryhodnejšie výpovede svedkov nad výpoveďou obvineného. Správny súd v odôvodnení rozsudku vo vzťahu k žalobnej námietke o nevykonaní navrhnutých dôkazov zdôraznil, že správny orgán je povinný konať v súlade so zásadou materiálnej pravdy, a teda úplne a presne zistiť skutočný stav veci, čo sa v správnom trestaní premieta do podoby povinnosti dokázať vinu. Hoci pri vykonávaní takéhoto dokazovania správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania, je povinný sa s každým takýmto návrhom vysporiadať a jeho prípadné nevykonanie náležite zdôvodniť. Absencia takéhoto zdôvodnenia žalovaného, resp. vyhodnotenie takýchto návrhov žalovaným ako účelových v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za daný priestupok predĺžovaním priestupkového konania, vytvára skutkový stav založený namiesto dôkazov len na domnienkach či prezumpcii nepravdivosti výpovede určitej osoby.

7. Výrok o zrušení preskúmaného rozhodnutia teda krajský súd postavil na nedostatočne zistenom skutkovom stave s poukazom práve na nevyhovenie návrhu žalobcu na vypočutie ďalších svedkov, ktorých výsluch mohol vnieť do skutkových okolností nové nazeranie a odstrániť právne rozpory prítomné medzi výpoveďami svedkov a žalobcu. Rovnako naznačil, že otáznou môže byť v konaní i skutočnosť, či výrokmi žalobcu došlo k narušeniu občianskeho spolunažívania takým hrubým spôsobom, že toto možno subsumovať pod objektívnu stránku priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

III.

Kasačná sťažnosť, stanoviská

A/

8. Žalovaný (ďalej „sťažovateľ“) podal proti rozsudku v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ v sťažnostných bodoch uviedol nasledovné:

- vo výroku napadnutého rozsudku absentuje podstatná náležitosť rozhodnutia, a to konkrétne zákonné ustanovenie, podľa ktorého krajský súd preskúmané rozhodnutie zrušil,
- krajský súd vo výroku napadnutého rozsudku zrušil len preskúmané rozhodnutie, nie aj prvostupňové rozhodnutie,
- záver krajského súdu o absencii odôvodnenia žalovaného vo vzťahu k nevykonaniu žalobcom navrhovaných dôkazov je zavádzajúcim, nakoľko správny orgán má možnosť správnej úvahy o tom, ktoré dôkazy vykoná a ktorých vykonanie považuje za neúčelné, pričom hodnotenie skutkových otázok (výpovede svedkov) sa realizuje prostredníctvom vlastnej úvahy správneho orgánu. Krajský súd bol v tejto súvislosti oprávnený posudzovať výlučne správne uváženie ako proces, nie samotný výsledok správnej úvahy,
- k povinnosti správneho orgánu byť viazaný rozhodnutím krajského súdu uvádza, že s ohľadom na plynutie prekluzívnej lehoty je jediným možným následným rozhodnutím žalovaného v konaní o priestupku zastavenie tohto konania z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok po uplynutí prekluzívnej dvojročnej lehoty zanikla,
- má za to, že je potrebné preveriť, či bola správna žaloba vôbec podaná včas, nakoľko rozhodnutie žalovaného bolo preukázateľne doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 2.3.2020 a žaloba bola krajskému súdu podľa uznesenia sp. zn. 2Sa/19/2020-42 doručená až dňa 5.5.2020.

B/

10. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril tak, že ju navrhol ako nedôvodnú zamietnuť. Text kasačnej sťažnosti považuje za zmätočný, reagujúci na odôvodnenie rozsudku krajského súdu len selektívne a bez širšieho kontextu. K námietke sťažovateľa o absentujúcej skutočnosti vo výroku rozsudku o zrušení nielen preskúmaného rozhodnutia, ale aj prvostupňového rozhodnutia uviedol, že uvedené sa nezakladá na pravde, nakoľko výrok napadnutého rozsudku znie na zrušenie tak

rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia Okresného úradu Svidník, odbor všeobecnej vnútornej správy ako orgánu prvého stupňa. Zastáva názor, že celé odôvodnenie napadnutého rozsudku v jeho podrobnostiach veľmi presvedčivo identifikuje vady v konaní pred správnymi orgánmi a v plnom rozsahu sa stotožňuje s posúdením veci krajským súdom. Za nedôvodnú považuje požiadavku žalovaného, aby súd preskúmal, či bola správna žaloba žalobcu podaná v lehote v zmysle ustanovenia § 181 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a vysvetľuje, že hoci posledný deň dvojmesačnej lehoty na podanie správnej žaloby uplynul dňa 02.05.2020, tento pripadol na sobotu ako deň pracovného pokoja. V takomto prípade sa lehota považuje za zachovanú, ak je podanie doručené súdu najbližší pracovný deň, pričom tak sa v uvedenom prípade aj stalo. Správna žaloba v uvedenej veci bola na krajský súd doručená dňa 04.05.2020 o 16:29 hod. prostredníctvom portálu slovensko.sk a totožná žaloba aj prostredníctvom portálu e-žaloby dňa 04.05.2020 o 16:30 hod.

IV. Právne závery kasačného súdu

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), zohľadniac § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol týmto rozsudkom, ktorý po predchádzajúcom zverejnení termínu verejne vyhlásil dňa 27. februára 2023.

12. Kasačný súd je toho názoru, že ak sa prešetruje spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktoré má spočívať v hrubom správaní voči inej osobe (verbálnom či fyzickom útoku), je treba pri objasňovaní a preukazovaní protiprávneho konania vo všeobecnosti vychádzať predovšetkým z výpovede obete tohto správania, najmä ak sa incident odohrá bez priamych svedkov, prípadne ak sú výpovede svedkov rozporné. Tu je však treba podotknúť, že žalovaný síce pri rozhodovaní vzal za relevantnú výpoveď obete, avšak nie je možné opomenúť skutočnosť, že táto osoba (Z. E.) bola podľa pôvodného oznámenia žalobcu označená za páchatel'a priestupku. Ide tak o špecifickú situáciu, kedy je podľa názoru kasačného súdu potrebné na výpoveď takejto osoby prihliadať obzvlášť obozretne a zdržanlivo.

13. Z priloženého administratívneho spisu vyplýva, že výpovede svedkov E. a L. sa zhodovali čo do opisu skutkových okolností incidentu; tu však krajský súd dôvodne upozornil na to, že výpoveď svedka L. je nutné hodnotiť aj so zreteľom na jeho finančnú závislosť od svedka E.. Kasačný súd sa zhoduje s krajským súdom v tom, že so zásadou materiálnej pravdy, ktorá sa uplatňuje pri dokazovaní v priestupkovom konaní, nie je v súlade schematické vyhodnocovanie výpovedí zainteresovaných tak, ako to urobil žalovaný, teda že výpovede svedkov sú dôveryhodné, pretože svedkovia boli poučení o povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčať, zatiaľ čo výpoveď obvineného žalobcu je nedôveryhodná, pretože je motivovaná jeho snahou vyvinieť sa zo spáchania priestupku. Takýto postup správneho orgánu nemá logické ani zákonné opodstatnenie (§ 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní). Správny orgán pri hodnotení dôkazov nie je viazaný žiadnou hierarchiou dôkazov z hľadiska ich dôkaznej sily a významu. Je na ňom, aký dôkazný význam a z akých dôvodov prisúdi jednotlivým dôkazom, pričom všetky dôkazy hodnotí jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach. Zásada voľného hodnotenia dôkazov dáva správne orgánu priestor pre voľné uváženie, to ho však neopravňuje k svojvôli pri prisudzovaní hodnoty pravdivosti jednotlivých tvrdení (rozsudok NSSR sp. zn. 2Sž-o-KS 126/2016 z 1. mája 2007, rozsudok NSSR sp. zn. 8Sžo 87/2008 z 29. apríla 2009).

14. Miera dokazovania je závislá od okolností a od vedomostí správneho orgánu a je naplnená momentom, keď správny orgán nadobudne presvedčenie, že pozná skutočný stav veci umožňujúci objektívne rozhodnúť. Obvinený z priestupku môže na svoju obhajobu navrhovať dôkazy, ktorých relevantnosť pre riadne zistenie skutkového stavu a pre spravodlivé rozhodnutie vo veci musí posúdiť a vyhodnotiť správny orgán. Z obsahu administratívneho spisu plynie, že žalobca v rámci ústneho pojednania priestupku dňa 06.08.2019 navrhol vypočutie ďalších dvoch svedkov, ktorí sa mali v čase incidentu nachádzať na vianočných trhoch. Tento návrh žalovaný neakceptoval a vyhodnotil ho zo strany žalobcu ako účelový, motivovaný snahou vyhnúť sa zodpovednosti za daný priestupok a

predlžovať priestupkové konanie. Kasačný súd na tomto mieste zdôrazňuje, že v prípade, ak správny orgán nepovažuje obvineným navrhnutý dôkaz za relevantný, nie je povinný ho vykonať, no v odôvodnení rozhodnutia sa musí vysporiadať so skutočnosťou, prečo nedošlo k vykonaniu daného dôkazu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 276/2014 z 9. júna 2015, rozsudok NSSR sp. zn. 1Sžd/14/2013 z 10. septembra 2013, rozsudok NSSR sp. zn. 10Sžd/7/2013 z 26. júna 2013). Absencia zrozumiteľného zdôvodnenia irelevantnosti dôkazného návrhu, správnym orgánom vopred prezumovaná nepravdivosť výpovede navrhovanej osoby, či deklarovaná účelovosť dôkazného návrhu, avšak bez zrozumiteľného vysvetlenia, vedie spravidla k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu a porušuje práva obvineného z priestupku na spravodlivý proces. Povinnosť náležitého zistenia skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie v spojení s princípom hospodárnosti konania je samozrejme dobrým dôvodom pre to, aby sa správny orgán pri náležitom zdôvodnení svojho postupu odmietol zaoberať skutkovými tvrdeniami a dôkaznými prostriedkami, ktoré nemôžu vniesť viac svetla do prípadu, bezprostredne s ním nesúvisia a preto by bolo ďalšie dokazovanie nadbytočné.

15. Uvedené však neplatí v prejednávanej veci, v ktorej krajský súd dôvodne konštatoval, že záver sťažovateľa o vine žalobcu vychádzajúci z dôkaznej spoľahlivosti výpovedí svedkov Z. E. a S. L., sa javí ako nepodložený a nedostatočný. Pri hodnotení vykonaného dokazovania skutočne nemožno neprihliadať na skutočnosť, že žalobca v pôvodnom oznámení o podozrení zo spáchania priestupku interpretoval incident celkom inak, za páchatel'a priestupku označil Z. E., ktorý mohol byť motivovaný vypovedať tak, aby sa vyvinil z konania popisovaného žalobcom ako pôvodným oznamovateľom. Rovnako nemožno ignorovať fakt, že ide o bývalých švagrov, ktorých rodinné vzťahy sú preukázateľne narušené. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdý neutrálny charakter svedectva S. L., vzhľadom na jeho kamarátsky vzťah tohto svedka tak so žalobcom, ako aj svedkom E., je kasačný súd toho názoru, že toto svedectvo je nevyhnutné vnímať cez prizmu finančnej závislosti svedka L. na svedkovi E., ako na to správne poukázal krajský súd.

16. Vzhľadom na uvedené sa kasačný súd zhoduje s krajským súdom, ktorý vyhodnotil daný skutkový stav za nedostatočne zistený poukazujúc na nevyhovenie návrhu žalobcu na výsluch ďalších svedkov, ktorých vypočutie mohlo byť spôsobilé skutočne ozrejmiť danú vec, vniesť do skutkových okolností nové zistenia či odstrániť existujúce rozpory vo výpovediach žalobcu a vypočutých svedkov.

17. K námietke sťažovateľa o absencii náležitostí výroku napadnutého rozsudku krajského súdu kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že Správny súdny poriadok explicitne neukladá správne súdu uviesť vo výroku zrušujúceho rozsudku ustanovenie (§ 191 ods. 1 písm. a/ - g/ SSP), na základe ktorého administratívne rozhodnutie zrušuje. Uvedené tak nemožno považovať za vadu napadnutého rozsudku.

18. Sťažovateľ taktiež namietal, že s ohľadom na plynutie prekluzívnej lehoty je jediným možným následným rozhodnutím žalovaného v konaní o priestupku zastavenie tohto konania z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok po uplynutí prekluzívnej dvojročnej lehoty zanikla. Kasačný súd podotýka, že uvedený záver sťažovateľa je nesprávny, nakoľko z dikcie ustanovenia § 71 ods. 1 SSP vyplýva, že ak zákon o priestupkoch určuje lehotu na zánik zodpovednosti, prípadne na výkon rozhodnutia, táto lehota počas konania o správnej žalobe či počas konania o kasačnej sťažnosti neplynie.

19. K sťažnostnému bodu sťažovateľa o potrebe preverenia zachovania lehoty na doručenie správnej žaloby v danej veci kasačný súd uvádza, že z priloženého súdneho spisu vyplýva, že lehota na podanie správnej žaloby uplynula dňa 02.05.2020, pričom uvedený deň pripadol na sobotu. V takomto prípade sa lehota považuje za zachovanú, ak je podanie doručené súdu najbližší pracovný deň, pričom tak sa v uvedenom prípade aj stalo. Kasačný súd mal z priloženého súdneho spisu za preukázané, že správna žaloba v uvedenej veci bola na krajský súd doručená dňa 04.05.2020 o 16:29 hod. prostredníctvom portálu slovensko.sk a totožná žaloba aj prostredníctvom portálu e-žaloby dňa 04.05.2020 o 16:30 hod.

20. Na základe uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body kasačnej sťažnosti za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

21. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní nepriznal mu právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.